

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 13/15
V Lucemburku dne 3. února 2015

Rozsudek ve věci C-172/13
Komise v. Spojené království

Britská právní úprava umožňující za určitých podmínek daňovou úlevu pro přeshraniční skupinu, která byla přijata v návaznosti na rozsudek „Marks and Spencer“, je slučitelná s uniijním právem

Ve Spojeném království umožňuje režim daňové úlevy pro skupinu společností provádět v rámci skupiny konsolidaci zisků a ztrát. Režim, který byl v účinnosti do roku 2006, však neumožňoval zohlednění ztrát vzniklých společností-nerezidentům. V roce 2006 byl v návaznosti na rozsudek Soudního dvora ve věci „Marks & Spencer“¹ britský zákon novelizován, takže nyní za určitých podmínek umožňuje daňovou úlevu pro přeshraniční skupinu. Tato ustanovení, která jsou obsažena v současném zákoně o korporáční dani z roku 2010 (Corporation Tax Act 2010 (CTA 2010)), vyžadují, aby společnost – nerezident vyčerpala možnosti zohlednění ztrát v průběhu zdaňovacího období, během něhož ztráty vznikly, a během předchozích zdaňovacích období, a dále stanoví, že nesmí existovat žádná možnost zohlednění ztrát v budoucích zdaňovacích obdobích. Podle ustanovení CTA 2010 musí být skutečnost, zda ztráty budou moci být zohledněny v budoucích zdaňovacích obdobích, určena podle situace, která existuje bezprostředně po uplynutí zdaňovacího období, v němž ztráty vznikly.

Podle názoru Komise mají tato pravidla CTA 2010 za následek, že je pro mateřskou společnost – rezidenta téměř nemožné využít daňovou úlevu pro přeshraniční skupinu, neboť zohlednění takových ztrát mateřskou společností – rezidentem umožňuje tento zákon prakticky pouze ve dvou situacích, a sice zaprvé, pokud právní předpisy členského státu sídla dotyčné dceřiné společnosti nestanoví žádnou možnost přenosu ztrát, a zadruhé, pokud u této dceřiné společnosti dojde k likvidaci před uplynutím zdaňovacího období, během něhož ke ztrátě došlo. Dále má Komise za to, že ztráty vzniklé před 1. dubnem 2006 jsou z daňové úlevy pro přeshraniční skupiny vyloučeny, jelikož se ustanovení upravující tuto daňovou úlevu, která jsou obsažena v CTA 2010, uplatní pouze na ztráty vzniklé po 1. dubnu 2006, tedy datu nabytí účinnosti finančního zákona z roku 2006. Jelikož měla Komise na základě těchto skutečností za to, že tato pravidla porušují zásadu svobody usazování, podala u Soudního dvora žalobu pro nesplnění povinnosti.

V rozsudku z dnešního dne **Soudní dvůr žalobu v plném rozsahu zamítá.**

Stran podmínek stanovených CTA 2010 Soudní dvůr konstatuje, že první situace popsaná Komisí není relevantní. V situaci, kdy právní předpisy členského státu sídla dotyčné dceřiné společnosti nestanoví žádnou možnost přenosu ztrát, může členský stát sídla mateřské společnosti odepřít daňovou úlevu pro přeshraniční skupiny, aniž poruší svobodu usazování. V případě druhé situace Soudní dvůr uvádí, že Komise neprokázala pravdivost svého tvrzení, že CTA 2010 požaduje likvidaci dceřiné společnosti – nerezidenta před uplynutím zdaňovacího období, během něhož ztráty vznikly, aby mohla její mateřská společnost – rezident využít daňové úlevy pro přeshraniční skupinu. CTA 2010 totiž likvidaci dotyčné dceřiné společnosti před uplynutím zdaňovacího období, během něhož ztráty vznikly, nevyžaduje.

Soudní dvůr také připomíná, že konečnost ztrát vzniklých dceřiné společnosti – nerezidentovi ve smyslu rozsudku Marks & Spencer lze konstatovat pouze tehdy, když této společnosti již neplynou

¹ Rozsudek Soudního dvora ze dne 13. prosince 2005 (věc [C-446/03](#)), viz také TZ č. [107/05](#).

v členském státě jejího sídla žádné příjmy. Dokud této dceřiné společnosti nadále plynou byť minimální příjmy, existuje stále možnost kompenzovat vzniklé ztráty budoucími zisky, které vzniknou v členském státě sídla této společnosti. Spojené království přitom s odkazem na konkrétní případ mateřské společnosti – rezidenta, která požívala daňové úlevy pro přeshraniční skupinu, potvrdilo, že konečnost ztrát dceřiné společnosti – nerezidenta lze prokázat, když bezprostředně po uplynutí zdaňovacího období, během něhož uvedené ztráty vznikly, ukončila dceřiná společnost obchodní činnosti a prodala nebo eliminovala veškerá svá aktiva generující příjmy.

Stran možnosti společností využít daňovou úlevu pro přeshraniční skupinu před 1. dubnem 2006 pak Soudní dvůr konstatuje, že Komise neprokázala, že došlo k situacím, kdy daňová úleva pro přeshraniční skupinu u ztrát vzniklých před tímto datem nebyla přiznána.

UPOZORNĚNÍ: Žaloba pro nesplnění povinnosti, směřující proti členskému státu, který nesplnil své povinnosti vyplývající z práva Unie, může být podána Komisí nebo jiným členským státem. Jestliže Soudní dvůr rozhodne, že došlo k nesplnění povinnosti, dotýčný členský stát je povinen vyhovět rozsudku v co nejkratší lhůtě.

Dojde-li Komisi k názoru, že členský stát rozsudku nevyhověl, může podat novou žalobu s návrhem na uložení peněžitých sankcí. V případě, že Komisi nebyla sdělena opatření k provedení směrnice, však Soudní dvůr může na návrh Komise uložit sankce již ve stadiu prvního rozsudku.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106